

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Törvényszéke
26/13. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2013. március 7.

A T-370/11. sz. ügyben hozott ítélet
Lengyelország kontra Bizottság

Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a 2013-tól való ingyenes kiosztására vonatkozó bizottsági határozat megfelel az uniós jognak

A határozat a tüzelőanyagként szén használó ipari létesítményekkel szemben nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést

Az uniós jogalkotó az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a csökkentése érdekében 2003-ban elfogadott egy irányelvet¹ az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról. Ezen irányelv értelmében a Bizottságnak végrehajtási intézkedéseket kell elfogadnia a kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztására vonatkozóan.

A Bizottság így 2011-ben határozatot² fogadott el, amelyet lényegében a kibocsátási egységeknek az irányelvben meghatározott, helyhez kötött létesítmények részére történő ingyenes kiosztására kell alkalmazni a 2013-tól kezdődő kereskedési időszakokban. A Bizottság az egyes ágazatokra és alágazatokra vonatkozó referenciaértékeket az adott ágazat vagy alágazat leghatékonyabb létesítményeinek a 2007-es és 2008-as átlagteljesítménye alapján határozta meg. E referenciaértékek alapján számítják ki 2013-tól kezdődően az egyes érintett létesítmények számára ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek számát.

Lengyelország – úgy véelve, hogy a bizottsági határozat sérti az Európai Unió működéséről szóló szerződést (EUMSZ) és az irányelvet – keresetet indított az Európai Unió Törvényszéke előtt.

A Törvényszék a mai napon hozott ítéletében először is megállapítja, hogy a határozat az irányelv végrehajtására vonatkozó intézkedés, amely utóbbit az EUMSZ-nak a **környezetvédelmi politikát** érintő rendelkezései alapján fogadták el. Következésképpen a Törvényszék elutasítja Lengyelország keresetét abban a részében, amelyben az a határozat jogszerűségét az EUMSZ **energiapolitikai** szabályai viszonylatában vitatja.

A Törvényszék másodszor megállapítja, hogy **a Bizottság nem sértette meg az egyenlő bánásmód elvét azzal, hogy úgy határozott, hogy a különböző helyzetben levő, különböző tüzelőanyagot használó létesítményeket azonosan kezeli a kiosztandó kibocsátási egységek számának kiszámítására vonatkozó referenciamennyiségek meghatározása során.**

E tekintetben a Törvényszék megállapítja, hogy a termék referenciaértékeinek³ az alkalmazott tüzelőanyag szerinti megkülönböztetése nem ösztönözné a nagy mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó tüzelőanyagot alkalmazó ipari létesítményeket arra, hogy a kibocsátásaik csökkentését lehetővé tevő megoldásokat keressenek. Ezenfelül az ilyen megkülönböztetés a kibocsátás növekedésének a kockázatát hordozza magában, mivel a kis mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó

¹ A 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.).

² A kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL L 130., 1. o.).

³ A termékek referenciaértékei határozzák meg az adott termék termelési egységeire kiosztható kibocsátási jogok maximális mennyiségét.

tüzelőanyagot alkalmazó létesítmények arra kényszerülhetnek, hogy e tüzelőanyagot nagyobb mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó tüzelőanyaggal helyettesítsék. A Törvényszék ugyanígy megállapítja, hogy a természetes gáznak, mely kis mennyiségű szén-dioxidot kibocsátó tüzelőanyag, a hőre és a tüzelőanyagra vonatkozó referenciaértékek⁴ meghatározásához való kiválasztása az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a csökkentését célozza.

A Törvényszék harmadszor megállapítja, hogy a vitatott határozat megfelelő módon figyelembe veszi a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére irányuló intézkedések gazdasági és szociális következményeit. Egyrészt az alkalmazandó működési szabályokat fokozatosan vezetik be 2013-tól kezdve. Azok a létesítmények, amelyek nagy mennyiségű szén-dioxidot bocsátanak ki – mint a szén alkalmazó lengyel létesítmények –, és amelyeknek a termelésükhöz nagy számú kibocsátási egységre van szükségük, eleinte a kibocsátási egységek nagyobb mennyiségében fognak részesülni a szükségleteik fedezése érdekében. Másrészt az uniós jogalkotó olyan mechanizmusokat vezetett be, amelyek lehetővé teszik a lakosonként viszonylag alacsony jövedelemmel, és viszonylag jelentős növekedési kilátásokkal rendelkező tagállamok arra irányuló erőfeszítéseinek a támogatását, hogy a gazdaságaik tekintetében a szén intenzív szerepét 2020-ig lecsökkentsék.

A Törvényszék végezetül megállapítja, hogy a kibocsátási egységek kiosztási rendszere 2013-tól az árverés elvén alapul. A tagállamok tehát árverésre bocsáthatják az összes nem ingyenesen kiadott kibocsátási mennyiséget annak érdekében, hogy a létesítmények a hiányzó egységeket megvehessék. Ezenfelül ez a rendszer megfelel a „szennyező fizet” elvének is, mivel a legtöbb szén-dioxidot kibocsátó létesítmények kénytelenek lesznek arra, hogy az árverésen megvett kibocsátási egységek árát megfizessék, vagy a kibocsátásukat csökkentsék.

Következésképpen a Törvényszék elutasítja Lengyelország azon érvét, amely szerint a megtámadott határozat a verseny csökkenését okozza az olyan tagállamokban található vállalkozások tekintetében, amelyeknek a termelése főként a szén tüzelőanyagként történő felhasználásához kapcsolódik. E tekintetben a Törvényszék megállapítja, hogy az irányelv az Unió különböző régiói eltérő helyzetét figyelembe véve a tagállamokra mérlegelési mozgásteret hagy, amely lehetővé teszi a számukra, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának költségei miatt a szén átszivárgásának⁵ jelentős kockázatát magukban foglaló ágazatok és alágazatok javára pénzügyi intézkedéseket fogadjanak el, és az ezen ágazatokban és alágazatokban üzemelő létesítmények számára a kibocsátási egységek ingyenes kibocsátását írják elő.

E körülmények között a Törvényszék teljes egészében elutasítja a Lengyelország által a Bizottság ellen benyújtott keresetet.

EMLÉKEZTETŐ: A Törvényszék határozata ellen annak közlésétől számított két hónapon belül kizárólag jogkérdésekre vonatkozó fellebbezést lehet benyújtani a Bírósághoz.

EMLÉKEZTETŐ: A megsemmisítés iránti kereset az uniós intézmények uniós joggal ellentétes jogi aktusainak megsemmisítésére irányul. Bizonyos feltételek mellett a tagállamok, az európai intézmények és a magánszemélyek indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a Bíróság és a Törvényszék előtt. Az érintett intézménynek a jogi aktus megsemmisítése miatt esetleg kialakult joghézagot orvosolnia kell.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Törvényszéket.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” □ ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Az olyan termelési eljárásokra, amelyekre termék-referenciamennyiség nem került meghatározásra, eltérő referenciamennyiségek vonatkoznak: a hőre vonatkozó referenciamennyiség (termelt vagy fogyasztott hő), vagy ha a hő nem mérhető, a tüzelőanyagra vonatkozó referenciaérték (az alkalmazott tüzelőanyag által létrehozott energia).

⁵ A fokozott nemzetközi verseny tárgyát képező ágazatokban működő uniós vállalkozások tevékenységeinek az olyan harmadik országokba való áttelepítéséről van szó, amelyekben az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos követelmények kevésbé szigorúak.